

173

1. G

m

21. 8

3. h

173

1.

2. 6

3. a

4.

5.

1731.

1. Cramerus, Joh. Ulrich: De optima jura docendi
methodo. Programma, quo academicae civis et lectiones
publicae. publ. irritat.
2. Cramerus, Joh. Ulrich: De pacto hereditario remu-
ciationis filiae nobilis. 2 Saupf.
3. Waldschmidt, Joh. Wilhelm: De publica caecitate et
praesentiam imperantis summi.

1732.

1. Cramerus, Joh. Ulrich: De restitutione spoliati
a ducibus bonae fidei possessorem. . . . Pro-
gramma, quo lectiones privatae intimat
2. Cramerus, Joh. Ulrich: De partibus aequalibus
in lucro et damnis sociorum spectandis. . . .
Programma, quo lectiones privatae intimat
3. Haskerum, Joh. Stephanus: De authenticis scripturae
verae ex rationis humanae principis abstracte.
4. Neufville, Fridericus, de: De corpore delicti
5. Pape, Franciscus Antonii Theodori: De successione
feminae in feudis

1733.

1. Cramerus, Joh. Ulrichus: Programma calculo Numeri
vulgaris terminos vindicans, quo lectiones
privatas . . . intimat
2. Cramerus, Joh. Ulrichus: De aequitate quanti-
tatis substantialis videlicet Illustrationum et nobili-
tatis. Programma, quo lectiones privatas intimat.
3. Cramerus, Joh. Ulrichus: De jurisconsulto inven-
tore. Oratio. Accurat Christianus Wolfius:
Epistola gratulatoria de utilitate artis inve-
niendi in systema redigenda
4. Hartmannus, Joh. Adolphus: Latentia Dei a prio-
ri demonstratur
5. Hartmannus, Joh. Adolphus: De officio iudicis
circa peritiam aut testium assertionem.
6. Muelhauss, Johannes Henricus: De testamentis prin-
cipum
7. Wolfius, Christianus: Num utile sit, artem inve-
niendi, in systema redigi? Epistola gratulatoria
ad Joh. Ulrichum Cramerum.

1734

1. Cramerus, Joh. Ulricus: De eo, quod iustum est
circa voborum disparitatem. Programma, quod
lectiones privatas intimat.
2. Cramerus, Joh. Ulricus: De veritate criminis
Lincolniæ et Suvvici Magi. Programma, quod
lectiones privatas intimat.
- 3us Cramerus, Joh. Ulricus: De jure principis
concedendi veniam ætatis. Programma.
- 4us Cramerus, Joh. Ulricus: De pacto filie nobilis
hereditatis renunciatæ reservativo.
5. Haschnauer, Joh. Adolph: De concordatis nationis
Germanicæ.
6. Hornbergh, W. G. Frid.: De concursu præsum.
Fionum

1735

1. Cramerus, Joh. Ulricus: De lærone enervi.
recte computanda.
Programma, quod lectiones privatas intimat.
2. Cramerus, Joh. Ulricus: Conjunctionis imperii Romanici

cum regno Germanico sub Ottone I. Programma, quod
praelectiones ad Novos compendium juris publici
intimantur.

1733

3. Hamm, Berthardus, ab: De satisfactione confessionis
in tormentis factae
4. Honig, Sigismund Fridric: De jure consuetudinario.
5. Seyfried, Urban Simon: De jure primogeniturae
consuetudine introducto.

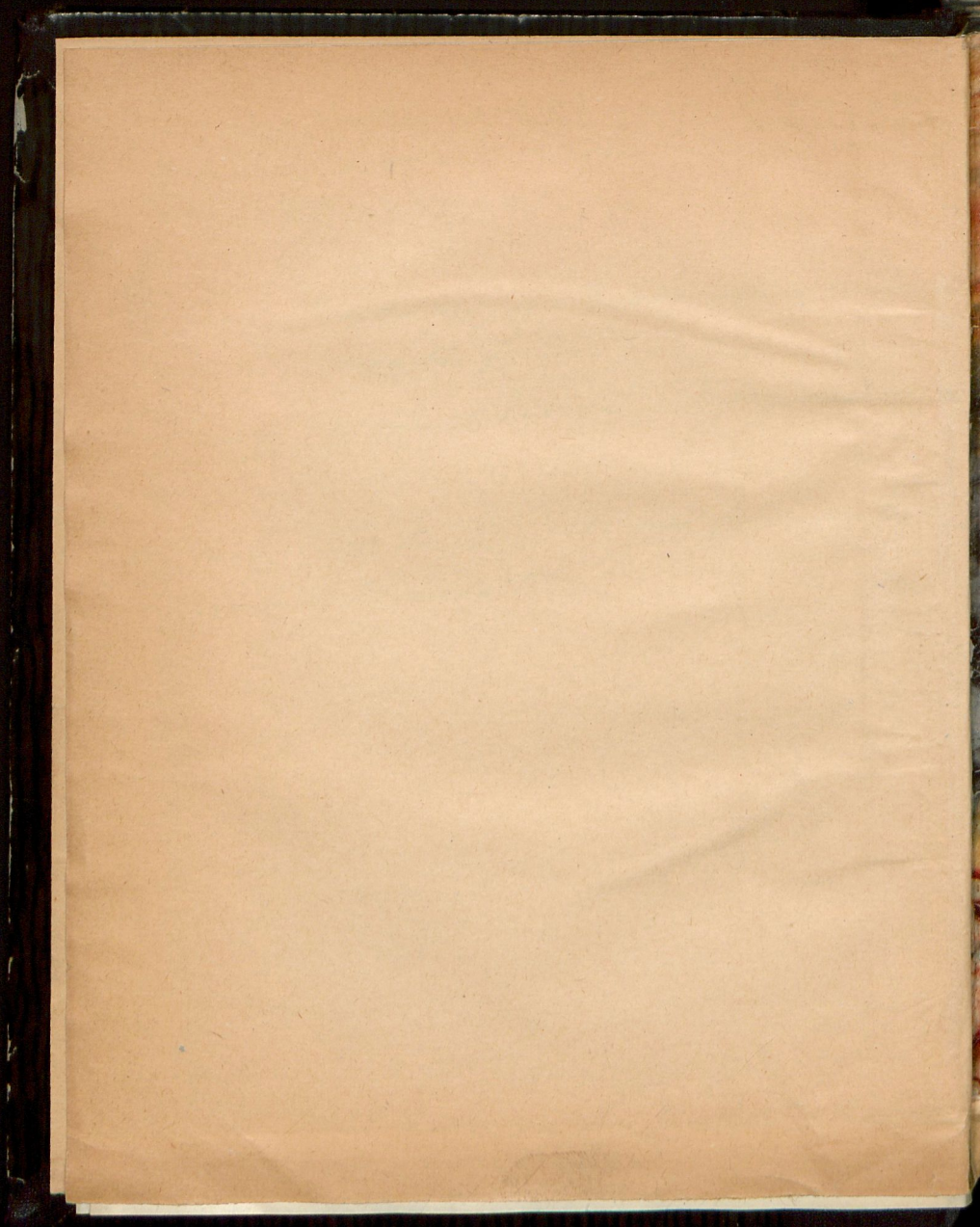
gus
hles

nferr

chnd

Tur

DISPUTATIO JURIDICA,
DE

XXX.

21

1734, 42

PACTO
FILIAE NOBILIS
HEREDITATIS
RENUNCIATAE RESERVATIVO.

QUAM

CONSENSU FACULTATIS JURIDICAE
PRO LOCO

AMPLISSIMORUM ACADEMIAE PROCERUM EXAMINI
SUBMITTIT

JOH. VLTRICVS CRAMERVS

J. U. ET PHIL. D. ET PROF. JUR. ORD.

RESPONDENTE

JOHANNE TRAPP,

FRIEDBERGA WETTERAVO.

AD DIEM 2. SEPTEMB. ANNI MDCCXXXIV.

MARBURGI CATTORUM,

TYPIS PHILIPPI CASIMIRI MÜLLERI, ACAD. TYPOGR. ET BIBL.

DISPUTATIO JURIDICA

DE

PACTO

FILIAE NOBILIS

HEREDITATIS

RENUNCIATAE RESERVATIVO.

DE

CONSENSU FACULTATIS JURIDICAE

PRO DOCTOR

AMPLISSIMORUM ACADEMIAE PROGRAMMATAE

IN

JOH. VILH. CRAMERUS

J. U. ET PHIL. D. ET PROF. JUR. ORD.

RESPONDENTE

JOHANNI TRAPP

LEODIGIAE W. 1840

AD DIGN. S. THEOL. A. M. S. B. D. C. X. V. I. I. I.

MARBURGI CAETORUM

THEO. PHIL. C. A. M. S. B. D. C. X. V. I. I. I.

VIRO
PER-ILLUSTRI ATQUE EXCEL.
LENTISSIMO DOMINO
JOH. FRIDERICO
LIBERO BARONI
DE STAIN,
POTENTISSIMI SVECORVM
REGIS
HASSIÆ LANDGRAVII,
CONSILIARIO STATVS INTIMO,
ET
REGIMINIS PRÆSIDI
EQVITI S. HVBERTI
ET
DYNASTÆ
IN MVLHVSA AD ANISVM,
DOMINO MEO LONGE GRATIOSISSIMO.

VIR PER-ILLVSTRIS

ATQVE

EXCELLENTISSIME.

E Mæcenatem Eruditorum du-
dum veneratur Orbis erudi-
tus. Quamobrem felices sese
merito prædicant omnes, qui-
bus Tua frui gratia concessum.
Cum ipsemet **DOMINE**
GRATIOSISSIME omni rerum huma-
narum

DEDICATIO.

narum ac divinarum cognitione imbutum habeas animum; nemo Te in æstimandis causarum meritis acutior, nemo æquior esse solet Judex. Quamobrem nec meum propositum, quod Viris intelligentibus probari non uno documento hactenus didici, prorsus displiciturum confido. Cum scilicet perpenderem difficultates quas in addiscendo Jure experiuntur tyrones, tum quæ in eodem applicando objiciuntur Themidis Antistitibus; omnem cogitationem in medelam huic malo afferendam sollicita admodum cura converti. Duo vero agenda mihi esse re curatius examinata intellexi, nimirum ut Juri nostro majorem & claritatem & evidentiam conciliarem. Illa intellectum Legum reddit manifestum; hæc casum Legis sistit apertum & consensum cum ceteris indubitatum. Atque hoc pacto obtinetur, ut tyronibus non amplius molestias in addiscendo Jure creet obscuritas, quando vulgo memoriæ mandare coguntur, quæ non satis intelligunt; nec Doctoribus

DEDICATIO.

ribus ambigua sit Legum applicatio sententiarum de eodem casu definiendo divortia patiens, tyronum vero non minus quam Doctorum sciendi cupidos habentium animos desiderium expleatur, quando veritatem, quæ legibus inest, intime perspiciunt, Dedi hujus rei specimen, cum Jura de Pacto Hereditario Renunciativo Filix Nobilis a dissensu Doctorum liberarem & beneficio Methodi ad concordiam reducerem, Virorum Juris Theoria & Praxi valentium benigna expertus sui judicia: sit ita quod alii, qui de rebus nondum expensis statuere solent, sinistra præcipitaverint. Illa me permoverunt, his ne flocci quidem æstimatis, ut argumentum utilissimum uberius excolerem & Jura quoque de Pacto Reservativo a dissensu Doctorum liberarem & ad concordiam apertam perducerem. Atque hunc ingenii mei foetum in conspectum Tuum **MÆCENAS MAXIME** producere, Tuoque Judicio acutissimo submittere ausus. Patere igitur, ut Per - Illustris Nom-
nis

DEDICATIO.

nis Tui splendore eidem decus conciliem, & Au-
torem Tuo ulteriori Patrocinio haud dedignare:
quo ut diutissime fruar, Deus Te saluum atque
incolumem ad Nestoris usque Senectam seruet,
Ita vovet.

PER-ILLVTRIS NOMINIS
TVI

Cultor devotissimus

JOH. VLR. CRAMERVS,

DEDICATIO

nis Tui splendore eidem deus conciliem & Au-
torum Tuo electioni Patrono hanc dedignare:
quo ut dignissime fuerit, Deus Te saluam ardeat
incolumem ad Nestoris usque Senectam seruet
ha voce.

Bynkershæck in Præfat. ad Observat. Jur.

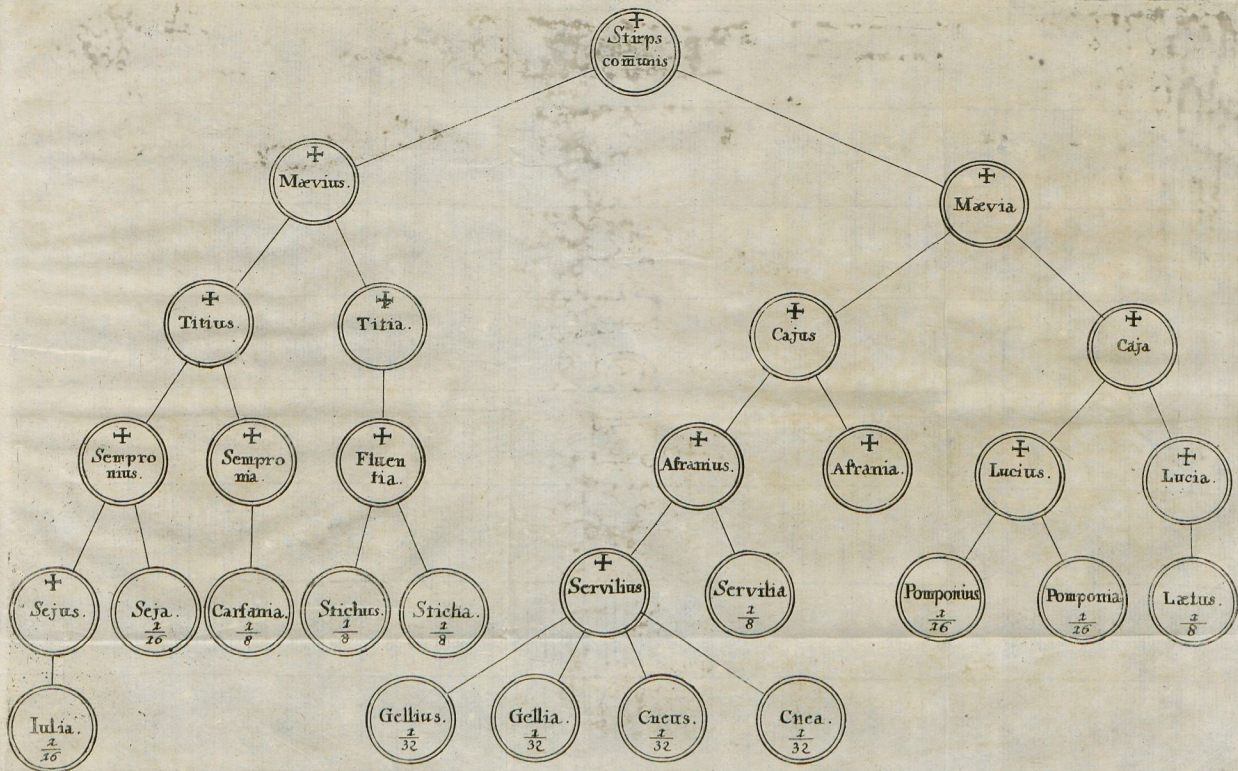
Rabulæ magnam partem, non Jcti, satis se suo officio fun-
ctos rati, si judiciorum formulas usque quaque observent,
& sapiant ex autoritate semicrudi alicujus Doctoris, addita for-
te, quæ male convenit, regula Juris.

Cuitor horvishina

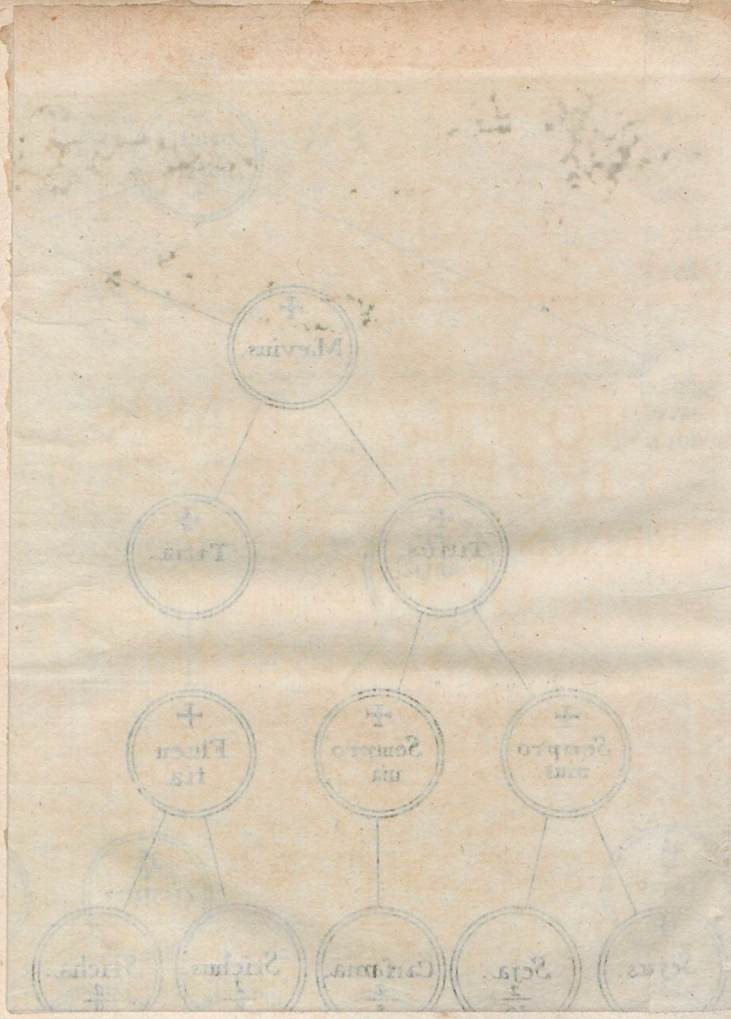
JOH. ALR. CRAMERVS

†
Mævia

†
Caja

DE
PACTO FILIÆ NOBILIS
HEREDITATIS
RENUNCIATÆ RESER-
VATIVO.

§. I.

*Actum Filie Nobilis Hereditatis renunciatae re-
servativum dicitur illud, quo renuncians con-
ditionem adjicit, qua existente ad hereditatem
renunciatam revertendi facultate polleat.*

Scholion. Nolim objicias hoc Pactum inter Illustres &
plebejos quoque occurrere. Concedo. Ast quemadmodum
Pactum hereditarium renunciativum inter Nobiles & Illustres
maxime frequentatur, atque inter illos magis quam hos

A

(a); ita

(a); ita etiam Pactum hereditatis renunciatae reservativum maxime inter Nobiles & Illustres, & frequentius inter illos quam hos occurrit.

§. 2.

Quoniam Pactum reservativum a renunciativo non differt, nisi in eo quod renunciationi adjiciatur conditio, qua existente renunciatis, ad hereditatem renunciatam revertendi facultate polleat (§. 1.); *Pactum reservativum non est nisi renunciativum sub conditione initum.*

§. 3.

Pactum Hereditatis renunciatae reservativum validum est (b). Etenim Pactum reservativum non est nisi renunciativum sub conditione initum (§. 2). Sed Pactum renunciativum filia libere init (§. 37. Tr. 1.); consequenter in arbitrio ipsius positum est, quomodo illud inire velit, an sub conditione nec ne. Hinc Pactum hereditatis renunciatae reservativum validum fit necesse est.

§. 4.

Cum itaque vi Pacti renunciativi Filia a successione, cui renunciavit excludatur (§. 24. Tr. 1.); vi Pacti reservativi ad abstinendum ab hereditate diutius non obligatur, quam conditio non extiterit (§. 3.); *consequenter eadem existente obligatio ex Pacto renunciativo expirat.*

§. 5.

Conditio qua existente Filia ad hereditatem renunciatam revertendi facultate pollet, plerumque est deficientia stemmatis

(a) Knipschilt de Nobilit. l. III, C. XII, n. 42. Muscul, de Success. conv. membr. 1. class. I. concl. 3. n. 229.

(b) Tubingenses ap. Befold, Conf. 22; n. 2, 3. Kellenbenz. Q. 20, n. 6. 2.

matis masculini. Id elucet ex formulis, quibus plerumque filia reservatrices utuntur, inter quas præcipue sequens considerari meretur: Verzeihen und begeben uns aller Güter und Erbschaften / so von unsern Eltern herrühren möchten / doch dergestalt und bis auf einen ledigen Anfall (c) i. e. bis nach Abgang des letzten Manns Stammens / five so lang männlichen Nahmens und Stammens vorhanden: quem formulæ sensum evincunt BESOLDUS (d) & KNIPSCHILTIUS (e), & quidem intentioni renunciantis admodum convenienter. Dum enim hæc verba adjicit, nil aliud exprimit, quam quod velit renunciationem a fratre acceptatam per aliquod tempus tantum valere. Sed quale id sit, ex causa finali renunciationis eliciendum. Unde cum alia causa finalis præsumi nequeat, quam conservatio familiæ per masculos, utpote ordinaria (§. 28. Schol. Tr. 1.); prona consequentia verborum bis auf einen freyen ledigen Anfall / fluit hic sensus: donec masculi supersint ex fratre. Equipollent eidem alia, veluti illa quæ extat apud Per-Illustrem Dn. de LUDOLPH recepta in Ducatu Stiria (f): Verzeihe und begiebe mich auch dessen hiernit wissentlich in Krafft dieses Brieffs / dergestalt und mit einer solchen Bescheidenheit / daß ich noch meine Erben zu vorgemeldten meinem hochgeehrten Herrn Vettern und seinen künftigen Erben / und meinen freundlichen lieben Herrn Brüdern oder ihren Erben / als lange der selben Manns Stämmliche Linie währen wird /
A 2 wigen

- (c) Befold. Thef. Pract. voc. Verzieg Adlicher Töchter bis auf einen ledigen Anfall. Ertel Observat. Equestr. T. II. O. IV. p. 70.
(d) Conf. 243. n. 23 seq. (e) c. 1. n. 277. Frommann de condit. Pact. Ren. Hered. §. 8. p. 288.
(f) De J. F. J. p. 171.

wegen solch Väterlich und Brüderlich Erb / Haab und Güter ferner keinerley Spruch und Forderung noch Ge- rechtigkeit setzen / suchen oder begehren wollen / sollen / könn- nen oder mögen &c.

Scholion: Et sane cum per masculos nomen & familia- conserventur, nil vero frequentius sit, quam ut Pacta Hereditaria renunciativa ob nominis & familiae conservationem ineantur, zur Erhaltung des Adelsichen Stammes und Nah- men (§. 28. Scholion Tr. I.); ratio in promptu est, cur fre- quentius occurrant Pacta reservativa auf den Fall Absterbens des Männlichen Stammes und Nahmens sive bis auf ei- nen ledigen Anfall. Interdum vero etiam in favorem descen- dentium renunciationem acceptantis, sine sexus eorundem discrimine Pacta reservativa iniri, observavit FROMMANNUS.

§. 6.

Si conditio Pacti reservativi existit, perinde est ac si Fi- lia Pactum renunciativum non iniisset (g). Si conditio exi- stit, obligatio ex Pacto renunciativo expirat (§. 4.); adeoque Filia a successione sibi delata non amplius excluditur (§. 24. Tr. I.). Quare cum a successione exclusa non fuisset, si Pactum renunciativum non iniisset (§. 5. 9. 10. Tr. I.); exi- stente conditione perinde est, ac si filia pactum renunciativum non iniisset.

Scholion. Clarissime hæc elucent ex Formula apud Per-illustr. DN. DE LUDOLPH (b): besagten Domini und Erbschaft Rechts begeben mich keines Wegs auf ewig und länger

(g) Befold. Thef. Pract. voce verzicht & Vol. 4. Conf. 171. n. 246.

251. Harpprecht Vol. Nov. C. 41. n. 82.

(b) Obl. For. T. I. p. 84.

länger als bis auf Absterben meines Herrn Bruders/ und dessen ehelichen Männlichen Decendenten/ von deren Absehung mir und meinen Erben bey allen Väterlichen Erb-
Gütern das vorbehaltene Successions-
Recht dergestalt offen stehen und bleiben sollte/ als wenn kein Verzicht vorgangen.
Et hac ratio est cur subinde in formulis exprimat: Sie wolle auf den Fall Absterbens des Männlichen Stammens und Namens eine unverzogene Tochter seyn: oder es solle alsdenn der Verzicht null und nichtig seyn.

§. 7.

Quoniam igitur conditio resolutiva appellatur, qua existente conventio pro non celebrata habetur (i); evidens est, conditionem Pacto renunciativo adjectam ut inreservativum abeat, resolutivam esse.

Scholion. Eodem modo hic sese res habet, quo in emtione venditione sub lege commissoria contracta. Quemadmodum enim si pretium intra certum tempus non solvitur, res pro inemta habenda; adeoque Lex commissoria conditio resolutiva est; ita similiter conditione existente pactum renunciativum pro non inito habendum, & ob id conditio resolutiva est.

§. 8.

Cum itaque conditio resolutiva obligationem ex conventionem non suspendat, sed tantum ejusdem resolutionem (k); Pactum vero purum dicendum, si obligatio ex eodem non suspenditur (l); consequens est, ut non obstante conditione

(i) Vid. Hopp. in Comm. ad Inst. p. 676.

(k) Hopp. c. 1.

(l) Struv. in Jurispr. Rom. Germ. For. l. 3, T. 3, §. 29.

tionem adjecta, Pactum renunciativum purum fit.

Scholion. En fontem erroris, quo lapsus est HUSMANNUS Jctus (m), Pactum reservativum elusorium ratus, quasi existentibus masculis penderet, istis vero deficientibus profus expiraret. Sed falsum istiusmodi Pactum renunciativum existentibus masculis pendere. Conditio enim quæ adjicitur, Pactum renunciativum non reddit conditionale, sed tantum ejus resolutionem. Confudit conditionem suspensivam cum resolutiva, cum tamen differentia admodum conspicua sit ex Pacto additionis in diem, quod vel sub conditione resolutiva vel suspensiva adjicitur. Quemadmodum itaque in casu priori emtio statim effectum habet, adeo ut jus in re tradita ad emtorem transeat, sed conditione existente resolvitur (n); quam ob causam etiam pura prædicanda (o); ita quoque Pactum renunciativum statim effectum habet, adeo ut filia a successione excludatur, sed existente conditione resolvitur.

§. 9.

Si Pactum reservativum initum, Masculi pendente conditione sunt veri portionis renunciatae heredes (p). Est namque non obstante conditione Pactum renunciativum purum (§. 8.); adeoque filia statim a successione excluditur (§. 24. Tr. 1.); consequenter masculi jure succedendi gaudent, etsi non diutius, quam pendente conditione (§. 1.).

Ergo

(m) In Consilio singulari in causa renunciat. Success. quod extat apud Besoldum P. I. Conf. 14. (n) Conferantur Viri Celebrissimi Boehmerus in Jure Digest. l. 18. t. 2. §. 2. Heineccius in Pandect. P. III. §. 269. (o) Hopp. c. l. (p) Tubingenses Part. 5. Conf. 221. n. 27. Kellenbenz, Quæst. 18. n. 9. conf. Ercel Obs. Equestr. P. II. p. 85.

Ergo dubium nullum, quin pendente conditione veri heredes sint.

Scholion. Hisce rite pensitatis protinus eorum concidit opinio, qui filias reservatrices heredes manere falso sibi persuadent, & quidem contra clara instrumentorum verba, veluti documenti renunciacionis apud ERTELIUM, Observantia Suevicæ & Franconicæ conformis: Verzeihe und begiebe mich gegen meinen geliebten Herrn Vatter und beeden meinen geliebten Herrn Brüdern alles und jegliches meines Väterlichen oder auch künfftig ergebenden Brüderlichen Erbfalls und Gerechtigkeit/wies es jeso Nahmen hätte oder künfftighin bekommen möchte / nichts aufgenommen oder vorbehalten/ in alleweg aber aller Anforderung Action und Gerechtigkeit/ derselben erblichen und unwiederrufflich / vollkommenlich gänglich und gar. Sed hic notes velim, jus hereditarium tantum intra tempus pendentis conditionis irrevocabiler translatum dici: id quod collectu facile ex verbis sequentibus: Jedoch mit diesem aufgedruckten Reservat und Vorbehalt/das wosern meine geliebte Herrn Brüder oder deren Männliche Descendenten ohne Männliche Leibes Erben abstürben / dieser verzicht mir an meiner Erbs. Gerechtigkeit keinen Schaden noch Nachtheil gebähren; sondern ich nach Ausweiß der Rechten in allweg admittirt und zugelassen werden solle.

§. 10.

Filia existente conditione ad illam ipsam portionem admitti debet, quam nullo pacto renunciativo unquam inito, habitura fuisset (q). Etenim existente conditione Pacti reservativi

(q) Tubingenses ap. Befoldum Conf. 171. n. 79. Mynsinger Resp. 97. n. 10. seqq. Dnn. Antecessores V. l. Conf. 21. n. 20. Klock. V. 3. Conf. 106. n. 24. seq. vid. Knipfchilt de Fideicommiss.

vativi Filia Pactum renunciativum nunquam iniisse censetur (§. 6.). Quare cum existente conditione sola admissio filiae ad quandam portionem hereditariam, ratio sit Pactum renunciativum tanquam impedimentum expirante obligatione sublatum (§. 4.); sequitur ut ad illam ipsam portionem admitti debeat, quam habitura fuisset Pacto renunciativo nunquam inito

Scholion. Huic refragatur Anton. FABER (r) statuens, filiam renunciantem in perpetuum a portione renunciata excludi, si vel semel masculus hereditatem paternam acquisiverit, non quidem vi pacti, sed potius aditæ semel hereditatis, ne quis heres existeret ex die vel ad diem (s), vel desineret esse heres, qui semel extitit (t). Enim vero sit ita, ut contra hæc Jura masculi heredes esse desinant, ex adverso filia ejusve successores incipiant. Cum masculi contra Jus Romanum heredes fiant (§. 6. Tr. 1.); nil obstat, quominus etiam contra idem heredes esse desinant, & filia ejusve successores incipiant. Cæterum nec ratio Juris Romani hoc in casu locum invenit. Hæc enim vulgo redditur, quod hereditas sit nomen juris, restitutio vero facti, ideoque non perimat ea, quæ sunt juris. At hereditas masculorum non est nomen juris i. e. non jure sed ex pacto ipsis competit. Deinde dies ex quo filia heres fit, incertus est quoad an & quando: istiusmodi autem dies ipso Jure Romano pro conditione sunt. Sub conditione vero quis heres fieri potest: per jura notoria. Ac licet HUSMAN-

Famil. c. 12. n. 291. Giphani, de Renunc. in Consil. ibid. annex. 1. f. 101. & Conf. 10. f. 286 in fin.

(r) De Error. Pragm. Dec. 27. Error. 1. n. 38. & Decad. 3°. error. 1. n. 10. (s) Contra l. 34. ff. de hered. instit. (t) Contra l. 88. cod.

MANNUS (*u*) velit, sœminam semel exclusam semper manere exclusam; cum tamen illa regula rite nempe determinata intelligendo exclusionem simpliciter factam, hac nitatur ratione, quod jus semel extinctum nunquam reviviscere possit, jus vero filia reservatricis extinctum dici nequeat, quoniam semper habet spem successione in portione renunciata, si forte stemma masculinum extinctum fuerit; eandem regulam perperam huc trahi, in aprico positum est.

§. 11.

Paſſum Hereditatis renunciatae reservativum non tribuit reservatrici jus ad integram fratris hereditatem, sed tantum ad partem renunciatae (vv). Etenim vi Paſſi reservativi sibi tantum conservat jus in portione renunciata (§. 1.), & conditione existente ad illam ipsam portionem admittenda venit (§. 10.). Quoniam igitur fraternæ hereditati præter bona renunciata plura alia inesse possunt, veluti portio quam ipse frater ex hereditate paterna accepit, & bona aliunde acquisita; ideo Paſſum reservativum non tribuit reservatrici jus ad integram fratris hereditatem, sed tantum ad partem renunciatae.

Scholion. Nec me movet, si dixeris bona renunciata per hereditatis aditionem facta fuisse fraterna. Quænam enim consequentia: bona renunciata ad bona fratris vita defuncti per hereditatis aditionem pervenerunt; Ergo propria fratris facta sunt? veniunt ad fratrem salvo jure sororis, quippe quod constanter illa afficit vi reservationis. Manent itaque potius paterna.

B

§. 12. Fi-

(*u*) c. 1. (vv) Knipschilt de Nobilit. c. 1. n. 284. Hertius Resp. 40. n. 1. 2. R. 381. n. 13. Hondeda V. 1. Conf. 29. n. 4. Klock. V. 3. Conf. 106. n. 18.

§. 12.

Filia reservatrix existente conditione portionem renunciata[m] ex eo fundamento persequi nequit, quasi defuncto fratri esset successura (x). Etenim cum existente conditione filia vi Pacti reservativi ad portionem renunciata[m] revertendi facultate polleat (§. 1.); jure suo non jure fratris ad eandem revertitur; consequenter nec eo ex fundamento eandem persequi potest, quasi defuncto fratri esset successura.

§. 13.

Quoniam ex bonis a fratre relictis portio quaedam reservatrici debetur (§. 11.), ipsa vero eandem non persequitur quasi defuncto fratri esset successura (§. 12.); ideo opus non est, ut filie reservatrici fratris successio deferatur (y).

Scholion: Huic scopulo illius B. GUNDLINGIUS existimans, verborum *bis auf einen freyen ledigen Anfall* vix fiduculis elici posse hunc sensum: donec masculi super sint ex fratre: cum hereditatis delatio requiratur quam nulla impediatur persona defuncto proximior, sed filia sit sane sorori omni jure preferenda ac multo magis remotioribus. Etenim non requiritur hereditatis fraternæ delatio, per modo demonstrata, nec quaeritur de successione ultimi defuncti, a qua utique vi juris communis per Nov. 11 8. 1. arcetur, sed de successione in bonis renunciatis, quæ a fraternis sane longe diversa (§. 11. Schol.); adeoque nec inde valet illatio, filiam sorori in hisce preferendam esse.

§. 14.

Existente conditione Pacti reservativi Filia ad omnia illa bona admitti debet, in quæ succedere potest. Etenim existente conditione Filia ad portionem renunciata[m] rursus admitti

(x) Befold Conf. 171. n. 79. seqq. Erel T. II. Obf. p. 96.

(y) Kellenbenz Q. 20. n. 17. conf. Gundl. Diss. de Ren. fil. illustr.

mitti debet (§. 1.) Quare cum in portione renunciata omnia illa bona contineantur, in quæ filia succedere potest (§. 29. Tr. 1.); patet eandem existente conditione ad eadem quoque admitti debere.

§. 15.

Unde cum de jure non appareat, cur filia debeant esse exclusæ a bonis allodialibus immediatis superioritatem territorialem annexam habentibus; *ad eandem existente conditione utique admittenda* (§. 14.) (z).

Scholion. Nec est quod existimes, vi qualitatis horum obnorum filias reservatrices ad eadem admitti non posse. Luculentissimum in contrarium apud TOELNERUM^(a) prostat exemplum, quo PHILIPPUS Archiepiscopus Colonienfis sceminae IRMENGARDI filiaque ejus sub nexu fiduciario STALEKE & advocatiam BACHERACH, concessit. Constat vero officium advocati non nudam protectionem, sed etiam omnimodam jurisdictionem civilem ac criminalem sub se comprehendisse^(b). Et quem fugit, illam bonorum qualitatem non impedire, quo minus sceminae ad ipsa Feuda Imperii admitti queant? Exempli loco sunt Ducatus Brabantia, cui hac in parte a PHILIPPO Imperatore consultum^(c), & Ducatus Brunsvicensis ac Lüneburgensis vi oblationis OTTONIS de Lünebourg sub modo præscripto ab Imperatore FRIDERICO II. acceptatae^(d). Cæterum horum feudorum & principatum catalogum

B 2

quen-

p. 41. (z) Coccejus T. 1. Consil. X. III. n. 193.

(a) In Codice Diplomatico Palatino n. 66. p. 58. seq.

(b) Vid. Toelnerus in Historia Palatina c. 1. p. 31. Fleischerus in Inst. Jur. Feud. p. 197. §. 66. (c) Vid. Conring in Annot. ad Lampad. p. 3. c. 5. c. 27. p. 701. (d) vid. Friderici II. *Bestehnung Herzogs Otten* cum observationibus in Feller

quendam reperies apud ITTERUM (e).

§. 16.

Vi Pacti reservativi filiae ad Fideicommissa familiae & feuda propria reverti nequeunt (f). Etenim vi pacti reservativi filiae ad portionem renunciatae tantum revertuntur (§. 1.); illa vero non complectitur Fideicommissa familiae, & feuda propria (§. 33. Tr. 1.). Ergo etiam ad eadem vi Pacti reservativi reverti nequit.

Scholion. Et pone existente conditione Pacti reservativi extinctis nempe masculis (§. 5.), fideicommissa familiae, vel generaliter bona, in quae extantibus saltem masculis filiae succedere non possunt, quo feuda foeminea pertinent, vel feuda propria adesse; Filiae tamen vi Pacti reservativi ad eadem non est regressus, sed ipso jure in illis succedent perinde acsi Pactum reservativum non iniissent (g); haec vero ad Dominum revertuntur, etiamsi filiae masculos haberent, quoniam hi jus in prima investitura radicatum, ut ajunt, non habent (h).

§. 17.

Si Filia Pactum reservativum iniit, Pater eandem in Testamento praeterire nequit (i). Filia namque vi Pacti reservativi ad illam ipsam portionem existente conditione admittenda quam habitura fuisset, si nunquam renunciasset (§. 10.). Si vero

Braunschweig. Lüneburg. Genealogische Historie p. 4 17. conf. Braunschweig. Histor. Handel. p. 1. c. 2. p. 29. (e) De Feud. Imperii c. 14. p. 722. (f) Coccejus T. II. Disp. 56. §. 56. (g) conf. Peregr. de Fideicommiss. art. 27. n. 20. Stryck. in Tr. success. ab Intest. D. VII. c. II. §. 14. 1. F. 8. §. 2. & 2. F. 30. (h) Per-Illustr. Dn. de Ludolph Obs. 109. p. 300. seq. (i) Kellenbenz Q. 24. n. 7.

vero nunquam renunciasset legitimam salva habitura fuisset, *per vulgata*. Ergo eadem quoque reservatrici salva manere debet; consequenter illi a Patre adimi nequit. Quare cum id fieret, si in Testamento eandem præterire posset; Pater filiam reservatricem in Testamento præterire nequit.

§. 18.

Unde consequens est, *istiusmodi filiam præteritam Testamentum paternum impugnare posse (k)*.

Scholion. Equidem filia simpliciter renuncians præterita, Testamentum paternum impugnare nequit (§. 46. Tr. 1). Enim vero illius nec est legitima (§. 35. *ibid.*); atque adeo ratio anterior cessat. Querelam movens semper exceptione renunciationis repellitur, quæ vero in casu præsentis per reservationem eliditur, consequenter querelæ impedimento non est. Casus itaque cum sint diversi, mirum non est, quod jura in iisdem obtineant contraria.

§. 19.

Si conditio Pacti reservativi existit, & Parentes intestati decesserunt, Filie restituuntur in portionem hereditariam, quam tum pro numero liberorum habituræ fuissent, si non renunciaissent: Si vero testati decesserunt minimum in legitimam (l). Si enim filia non renunciaissent; parentibus intestatis decessentibus portionem pro numero liberorum accepissent *per vulgata*. Quare cum existente conditione Pacti reservativi filia ad illam ipsam portionem admitti debeant, quam habituræ fuissent, si non renunciaissent (§. 10.); & parentes filiam reservatricem in Testamento præterire nequeant (§. 17.); existente conditione

B 3

Pacti

(k) Kellenbenz. cit. Quæst.

(l) Coccejus in Disput. c. 1. §. 57.

Pacti reservativi filiae, si parentes ipsarum in testati decesserunt, in portionem hereditariam restituuntur, quam pro numero liberorum habituræ fuissent, si nuquam renunciaissent, si vero testati decesserunt, minimum in legitimam

§. 20.

Quoniam itaque *filiae reservatrices*, parentibus testatis mortuis existente conditione in legitimam restituuntur (§. 19); *si contingit eas institutas fuisse in portione legitima minore, non modo ad eam portionem in qua institutæ sunt, sed ad supplementum quoque legitimæ admittendæ sunt* (m).

§. 21.

Quodsi ergo *Filia reservatrix in dote instituta, fueritque dos legitima minor; ad supplementum legitimæ existente conditione admittenda* (§. 20). (n).

Scholion. Non obstat quod objicit HUSMANNUS (o) dotem legitimæ æquipollere, ob eamque non minus filiam à successione paterna excludi acsi legitimam accepisset. Non enim dos filiae loco legitimæ datur, sed saltem ut Pacti Hereditarii renunciativi æquitas inde evidentior reddatur (Schol. §. 70. Tr. 1). Jam vero existente conditione filia pactum renunciativum non iniisse censetur (§. 6.), & quamvis per hoc a legitima fuerit exclusa (§. 35. Tr. 1.) nihilominus in eandem restituatur (§. 19). Cur igitur non æque ad supplementum legitimæ agere posset, si dotis ratione habita eidem aliquid deest?

§. 22.

(m) Coccejus ibid.

(n) Kellenbenz Q. 25. n. 7.

(o) c. Consilio.

§. 22.

Præscriptio conditionis ex l. omnimodo C. de in off. Test. non a tempore existentis conditionis sed aditæ hereditatis currit (p). Etenim conditione ista filia supplementum legitimæ sibi competens exigit. Quare cum vi Pacti reservativi masculis illud cedat, existente conditione repetitura (l. 1.); ut ante existentiam conditionis dictam conditionem instituerit, necesse est. Enim vero jam a tempore aditæ hereditatis supplementum legitimæ exigere, adeoque dictam conditionem instituire potuit. Vnde si intra 30. annorum spatium eadem non fuerit usa; quemadmodum omnis actio personalis (q), extinguitur: propterea quod non agens juri suo renunciassè censeatur. Evidens itaque est dictæ conditionis præscriptionem non a tempore existentis conditionis, sed aditæ hereditatis currere.

Scholion. Frustra est, qui obvertit frustraneam esse actionem ab adita hereditate instituendam, quasi sufficeret, ut filia demum existente conditione agat: cum antea nihil consequi possit. Contrarium namque ex ipsa demonstratione clucet. Agit nimirum reservatrix, ut masculis quid cessum sibi sperandum, nec illud neglexisse censeatur, dum se læsam existimans tanto temporis spatio tacuerit.

§. 23.

Si filia Pactum reservativum iniit, sed ante conditionis existentiam decessit, heredes ipsius existente conditione eandem portionem petere possunt, quam ipsamet renunciatione nunquam facta habitura fuisset (r). Quoniam enim filia reservatrix ex pacto

(p) Kellenbenz Q. 25. n. 9. (q) l. 3. C. de præscript. 30. vel 40. ann.

(r) Dn. de Ludolph. T. I. Obi. For. O. 32. & 28. in formul. Coccejus in Deduct. T. I. p. 768. n. 205. Dnn. Antecessores V. I. C. XX. n. 40. 53. seqq. Ingolstadtenses ap. Giphon, p. 84. Mynfinger Resp. Dec. X. R. 97. n. 18.

pacto jus quæsitum habet; portionem quam nulla renunciatione unquam facta habitura fuisset repetendi (§. 10), illud autem si ante conditionis existentiam decedit ad ipsius heredes transit; ideo patet heredes ipsius existente conditione eandem portionem petere posse, quam ipsamet renunciatione nunquam facta, habitura fuisset.

Scholion. Id quod præfens propositio enunciat, nunquam formulis insertum legitur, qualem exhibet Per-Illustris Dn. de LUDOLPH: Wenn über kurz oder lang sich ein lediger Anfall begeben solte / soll was ich anjeho meinem Herrn Bruder und dessen Männlichen Ehelichen Posterität zu gutem und zu besserer conservir und Erhaltung dieser Familie / wie nicht weniger beständiger Handhabung derselben Herrschaft und Güter aus Händen gelassen / mir und meinen Erben auch Erbens Erben von Rechts wegen wieder zukommen / und ohne Männliches Hindernuß gebühren. Et sane in specie hic tantum obtinet, quod alias in genere expediti juris, spem obligationis, quam conditio fundat, utrinque ad heredes transire, quemadmodum idem quoque de emptione venditione sub lege commissoria contracta, cuius notum: siquidem venditore pendente conditione resolutiva mortuo, eadem existente heres sive adversus emtorem sive tertium rei ita venditæ possessorem agere potest.

§. 24.

Filia reservatricis heredes conditione existente in portione renunciata excludunt filias ultimi masculi (s). Etenim portio herede

(s) Dnn. Antecessores Conf. 20. & 21. 27. per tot. Tubingenses ap. Be-fold Conf. 171. per tot. & Conf. 221. n. 40. ap. Harpprecht Tr. Acad. de Success. P. II. p. 208. n. 207. Kellenbenz Quæst. 19. per tot. Dn. de Ludolph, Tr. de J. F. I. p. 146. §. 37.

hereditaria quæ filia debebatur, manet adhuc portio hereditatis paternæ, in qua filia aliquod jus habet, etiam ubi ad fratrem devoluta (§. 11.). Quoniam vero cum ultimo masculino omne jus, ex pacto Stemmati masculino quæsitum extinguitur (§. 5.); consequenter nullum ad ejus filias transmitti potest, heredes vero filia renunciantis idem jus habent, quod ipsi competebat (§. 23.); igitur his quoque non filiabus ultimi masculi debetur illa hereditatis paternæ portio ubi idem moritur; atque adeo heredes filia reservatricis in portione renunciata excludunt ultimi masculi filias.

Scholion. Atque hanc in partem novi pronunciatum fuisse in Augustissimo Judicio Imperiali Aulico in causa **Frau Rosinen Susannen geböhrenen von Wollmershausen hinterlassenen Erben** contra **Herr Christoph Albrecht von Wollmershausen hinterlassene drey Töchter.** Consentiunt itaque ratio autoritas Doctorum & Praxis. Caterum male subducunt rationes Viri celeberrimi GUNDLINGIUS (*t*) & FLEISCHERUS (*u*) quando objiciunt, credendum non esse, filios renunciationem acceptantes personæ diversæ stirpis prospicere, ultimi autem possessoris filias ac descendentes suas in paupertate relinquere voluisse. Etenim eadem facilitate rejicitur objectio, qua profertur. Regeo nimirum & quis crederet filiam renunciantem diversæ stirpis filiabus prospicere, suos vero descendentes in paupertate relinquere voluisse, & quod magis cessante agnationis favore, renunciationis causa finali? Sed ut appareat, quam absonum sit filias ultimi masculi præponi renunciantis descendentibus, agendum rem penitus inspiciamus. Totum quod hic objicitur

(*t*) In Diff. de renunciat. hered. fil. Illustr. c. IV. §. 3.

(*u*) In Instit. Jur. Feud. c. 14. §. 19.

tur ad interpretationem Pacti redit, quasi illud ex mente filiorum acceptantium interpretandum esset. At enim vero id recepta pacta interpretandi regulæ contrariatur, vi cujus mens promittentis attendi debet, nec sine ratione: cum alias promittens contra suam voluntatem ad quid ex pacto obligari posset, quod implicare mihi videtur. Immo in infinitum promittens obligari posset: acceptans enim infinita jura mente completi posset, cum tamen ipse plura acquirere nequeat, quam voluit promittens. Eandem regulam applicatam deprehendimus in stipulationibus, in quibus communi Dd. consensu non stipulantis sed promittentis verba inspicienda. Id quod etiam agnovit GROTIUS (*vv*) defendens, verba ejus qui conditionem oblatam accipit formam negotio dare si absoluta & in se perfecta sint h. e. si non referantur ad verba conditionem offerentis, addita ratione eadem, quam modo explicatiorem dedi: cum conditionem accipiens sit qui promittit. Jam vero fratres renunciationem deposcentes conditionem offerre, filia autem renunciantes eandem accipere censentur, & formulæ in istiusmodi renunciationibus usitatæ loquuntur, quod verba renunciantium absoluta sint & in se perfecta, ut non opus sit eadem ex verbis fratrum renunciationem deposcentium suppleri. Quin cum fratres mallet renunciationem absolute fieri, soror autem non nisi sub conditione renunciet, fieri non potest, quam ut formulæ renunciationis verba absolutis & in se perfectis comprehendantur. Et si aquamenti lance rem pensites casus præsens prorsus affinis est ei, qui in stipulationum doctrina occurrit (*x*), ubi eo qui interrogat

(*vv*) De J. B. & P. l. 2. c. 16. §. 32.

(*x*) *J.* Inst. de Inuicil. stipulat.

rogatus fuerat minus respondente, obligatio valere dicitur in quantum quasitus idem respondit. Etenim fratres simpliciter interrogant sororem, num renunciare velit in favorem stemmatis masculini: ipsa vero dum respondet velle sese renunciare, sed non nisi sub hac conditione, ut sibi salvus deficiente stemmate masculino ad bona renunciata sit regressus, minus utique respondet, quam interrogata fuerat. Non igitur obligatur a bonis renunciatis abstinere nisi quamdiu masculi supersunt. Hisce non obest, quod regerit, Illustr. DN. BOEHMERUS (y) fratres renunciationem sororis deposcentes eo ipso non agnovisse, forori jus aliquod una succedendi competere. Demus enim fratribus hanc animo sedisse opinionem, quod jus nullum succedendi forori competat. Quoniam tamen Pactum reservativum cum ea inierunt, propterea quod ipsa iactavit, tale jus sibi competere, metuendumque erat, ne controversia in forum delata in favorem ipsarum decideretur, quemadmodum a me evictum (§. 13, Tr. 1.); hoc ipsum Pactum naturam transactionis induit, pro cuius firmitate in dubio judicandum esse, ut & sustineatur omnem interpretationem fieri debere, ipse Vir Consultissimus (z) haud dissitetur. Caterum probe notanda est determinatio in propositione: quod exclusivum tantum quoad portionem renunciata procedat: ne quis existimet, eandem totalem esse: nam non ad integram ultimi masculi hereditatem reservatricis heredibus jus competit (§. 11.); consequenter quoad illam partem quae masculo de hereditate debetur, utique filiae ipsius reservatricis heredes excludunt.

C 2

§. 25. §

(y) Consult. T. I. P. II, R. 86. n. 36, seqq.

(z) Ibid. R. 36. 42.

§. 25.

Si filia renuncians bis auf einen ledigen Anfall generali vocabulo usa, solang Erben / Leibes Erben / Kinder oder ehliche Erben vorhanden seyn werden / sub dictis nominibus soli masculi successores intelligendi (a). Quoniam enim filia renunciavit bis auf einen ledigen Anfall; evidens est, quod per suam renunciationem familiam paternam conservare intenderit. (§. 5.) Huic itaque fini convenienter voces, quibus in renunciatione usa fuit, sunt intelligendae; consequenter per voces Erben / ehliche Leibes Erben / illos successores fratrum intellexit, per quos conservatio familiae paternae, quam sua renunciatione intendit, obtineri potest. Enim vero per solos masculos successores conservatio familiae paternae obtineri potest. Cum adeo sensus renunciatrix manifestissimus sit; verborum vero interpretatio nusquam tantum valeat, ut melior sensu existat, ut ipse Imperator agnovit (b); inde confit in renunciationibus bis auf einen ledigen Anfall sub dictis nominibus solos masculos successores intelligendos esse.

Scholion. Nec inusitatus est hic interpretandi mos: constat enim in Jure Feudali & in literis investiturae per vocem latinam heredis, germanicam Erbe / Erbnehmen tantum sexus masculini successores intelligi intentioni feuda constituentium convenienter (c). Cur ergo non etiam illa vocabula in renunciationibus occurrentia intentioni renunciantium convenienter hoc sensu accipi possent? Imprimis cum DIETHERUS

(a) Tubingenses ap. Harppr. Tr. de Succ. Conf. III, p. 176.

(b) l. 3. C. de lib. pract. (c) Struv. in Syntagm. J. F. c. 4. aph. 12. n. 6. Per - Illustr. Dn. de Wernher T. I. Obf. For. O. 49. n. 4. p. 917.

RUS (d) & KLOCKIUS (e) generaliter annotaverint, vocem *Leibes Erben* pro subjecta materia denotare solos masculos oder männliche Erben. Et hinc JOHANNES STUCKIUS (f) adposite in rem nostram pronunciat, talia generalia vocabula ob ipsam mentem renunciantium, ut scilicet servari possit, improprianda esse: nisi enim verba acciperentur per Synecdochen generis prospectie, manifesta foret in verbis renunciantis contradictio.

§. 26.

Cum itaque ex adverso, si in favorem descendantium renunciationem acceptantis sine sexus eorundem discrimine, partem reservativum initium (§. 5. Schol.), reservatricis intentioni congruentissimum sit sub vocibus istis utriusque sexus descendentes intelligi; non est cur improprietur. Unde porro consequitur, ut eo in casu & feminas & ex iis descendentes extinctos esse oporteat, si reservatrix velezus heredes ad portionem renunciataam reverti debeant (§. 10. 23.) (g).

§. 27.

Si filia in favorem fratrum renunciavit bis auf einen ledigen Anfall / uno alterove saltem fratrum eorumque posteris defunctis, filia ad portionis renunciatae ratam quae ipsi competuit, non statim admittitur, sed reliquis masculis superstitibus eadem acquiritur (h). Quoniam enim filia bis auf einen ledigen Anfall adeoque agnationis & familiae conservan-

C 3

da

(d) In Addit. ad Befold. Th. Pr. Leibes Lehnbahre Erben. (e) T. I. Conf. 7. n. 925. & seqq. (f) Confil. P. I. 12. n. 44. & 87.

(g) Dnn. Antecess. V. 1. conf. 27. n. 199. seqq. Heeser de Acquestu Conjug. part. 2. l. 20. n. 164. n. 176. seqq. (h) Kellenbenz Quaest. 21. per tot. Knipschilt c. l. n. 299. seqq.

da gratia renunciavit; conditio sub qua Pactum reservativum in initium non existit, donec agnatio penitus extincta fuerit. Quare cum adhuc superint masculi adeoque agnatio nondum penitus extincta sit, regressus quoque quem sibi reservavit nondum patet (§. 10.); adeoque nec ad ratam portionis renunciatae quae fratri competiit, admitti potest, sed eadem reliquis masculis ad familiam conservandam acquiritur.

§. 28.

Si reservatrix ejusve heredes existente conditione portionem renunciatae petunt, ipsis non obstat exceptio praescriptionis (i). Etenim ante conditionis existentiam, nec filia nec ejus heredes portionem renunciatae petere sive ad eandem obtinendam agere poterant, utpote quibus obstat exceptio Pacti renunciati, per quod a successione excludebantur (§. 24. Tr. 1.). Quare cum agere non valenti nulla currat praescriptio *pervulgata*, nec filiae nec ejus heredibus in casu praesenti exceptio praescriptionis obstat, etiam si per integrum seculum in masculorum manibus portionem renunciatae extitisse ponas.

§. 29.

Existente conditione Filiae reservatrici ejusque successoribus adversus ultimi masculi heredes actio familiae heriscundae utilis competit (k). Etenim existente conditione Pacti reservati filia ejusque successores actu heredes fiunt illius cujus hereditati renunciant (§. 9.), sed in illa portione tantum quam filia habitura fuisset, si nunquam renunciasset (§. 10.); Haec portio

(i) Dnn. Antecessores IV. Conf. §4. n. 175. seqq. Ingolstadtenses ap. Giphon. in Tr. Schilt. p. 88.

(k) Harpprecht Vol. Nov. P. II, p. 1168. n. 703, seqq.

portio igitur a ceteris bonis relictis separari debet. Enimvero cum patre, cujus hereditati filia renunciavit, mortuo divisio non facta, sique determinatum non fuerit, quanta sit illa portio quæ illi debebatur; divisio ista nunc demum fieri debet. Perinde igitur est, acsi heredes ultimi masculi cum heredibus filia renunciatricis una succederent ei, cujus hereditati fuit renunciatum. Quare cum tanquam coheredes spectentur; & utilis actio familiae herciscundæ detur inter eos, qui certo modo inter se coheredes sunt (1); heredibus quoque renunciatricis adversus heredes ultimi masculi eadem detur necesse est.

§. 30.

Masculis in quorum gratiam pactum reservativum in initum in portione renunciata competit dominium revocabile (m). Sunt enim pendente conditione veri heredes (g. g.). Cum itaque jus hereditarium in Dominio consistat (n); evidens est Dominium ipsis competere. Quoniam vero jus hereditarium masculorum existente conditione ad filias reservatrices redit (§. 10.), quæ novo propterea vocabulo vocantur Regredient-*Erben*; inde confit in portione renunciata Dominium tantum revocabile masculis competere.

Scholion. Atque ita pronunciatum in augustissimo Imperiali Camerae judicio referente Per-Illustri Dn. de LUDOLPH (o). Ex formulis quoque ad oculum patet hæc Domini revocabilis translatio: qualem exhibet idem Vir Per-Illustris (p): zu welchem Ende

(1) Ill. Dn. Boehmerus in Tr. de Act. S. II, c. III, §. 58. (m) Kellenbenz Q. 23. n. 5. add. qu. 18. Frommann §. 56. Tubingenes ap. Harpprecht. Tr. VII. R. 8. n. 96. Harpprecht V. N. P. II, p. 1773. n. 75. Boehmer Conf. V. II, P. II, 897. n. 9. (n) Struv in J. R. G. F. I. 2. T. I. §. 16. (o) Observat. For. T. I. p. 90. (p) ibid. p. 84.

Ende ich mir und meinen Erben das erbbschafftliche Dominium und zuständiges Recht auf das zierlich und beständigste / als es seyn kan expresse vorbehalte / dergestalt daß ich mich besagten Dominii und Erbbschafftts Rechts / so ich wegen des allbereit mir angefallenen Väterlichen denen gemeinen Rechten nach dermahlen schon habhafft worden bin / oder da es ohne diese Verzicht wäre / noch habhafft werden könnte / nur allein wiederrufflich begeben. *Pone casum in calce delineatum, quem mecum benevole communicavit Doctissimus Consiliarius Eßlingensis Dn. D. Johannes FRICK, Vir in rebus equestribus versatissimus. Ibi $\frac{1}{2}$ efficiunt portiones renunciatas; adeoque in iisdem dominium saltem revocabile Sejo competit: contra vero cum $\frac{1}{2}$ portio sit quæ ad ipsum jure hereditario non ex pacto devoluta; in eadem dominium irrevocabile ipsi competat necesse est. Memineris fini per renunciationem obtinendo multo convenientius esse hoc dominium quam usumfructum. Eo melius enim bona renunciata conservationi & splendori familiae inservire possunt, quo liberior de ipsis disponendi competit potestas. Dominium vero etsi revocabile quandam involvit de ipsa bonorum substantia disponendi facultatem, veluti fundum immutandi, qualis usufructuario non competit.*

§. 31.

Nulli fructus ex hereditate renunciata a masculis percepti filiae reservatrici vel ejus heredibus restituendi sunt (g). Masculis enim in quorum gratiam filia renunciavit competit dominium (§. 30). Vnde cum illud involvat jus utendi fruendi re nostra pervulgata; fructus ipsorum sunt non filia. Quare

(g) Illustr. Dn. Boehmerus Conf. vol. II, P. II. 897. Quæst. II.

ipforum facti, ut impendantur ad conservandam familiam in splendore (§. 28. Schol. Tr. 1); nunquam reservatrici restituendi sunt.

Scholion. Equidem, quoniam conditio resolutive est, fructus restituendi videntur, perinde ac resoluta emtione meliori conditione oblata fructus venditori restituuntur (r). Dubium hoc admodum ussit b. GUNDLINGIUM (s). Enimvero resoluta emtione fructus restituendi sunt, quoniam sine justa causa esse incipiunt penes emtorem, dum penes ipsum fuerunt ex emtione, quæ tamen existente conditione ab initio nulla censenda. At resoluta Pacto renunciativo non sine justa causa fructus esse incipiunt penes masculos: incipiunt enim penes ipsos esse ex Pacto reservativo. Nimirum vi pacti reservativi tantum ad hereditatem renunciatam reverti vult, quoniam non amplius utilis esse potest ad conservationem stemmatis masculini. Quamdiu ergo ad eandem utilis esse potuit, tamdiu fructus inde percipiendos masculis cessit, consequenter fructus quos cessit repetere nequit. Dein Additionis in diem ac Pacti reservativi longe diversa est ratio. Etenim si meliori conditione oblata fructus venditori non restituerentur, prior emtor cum ipsius damno locupletior redderetur, utpote qui præter expensas in rem necessarias, pretium solum quoque cum usuris deducit (r), quale damnum tamen non incurrit reservatrix, quin potius metuendum esset masculis si ad restitutionem tenerentur. Præterea cum ipsum dominium in emtorem sub conditione resolutive & in masculos ex diverso sine translatum fuerit, mirum non est, quod eam ob diversitatem diversum quid resultet existente conditione. Quoniam enim filia eum in finem masculis dominium cessit, ut eo melius conservatio-

D

ni

(r) Lauterbach. in Coll. Th. Pr. L. XVIII. T. II. §. II.

(s) c. l. p. 35. seqq. (r) Lauterbach, c. l. §. XII,

ni & splendori familiae bona renunciata infervirent (Schol. §. 30) fructuum perceptionem ipsis donasse censenda: eo in casu vero fructus percepti veniunt in computationem donationis *per jura notoria* (u). Secus est in Additione in diem.

§. 32.

A tempore existentis conditionis filiae fructus percepti & percipiendi debentur (vv). Quoniam existente conditione dominium a masculis ad filias revocatur (§. 30), evidens est illorum jus utendi fruendi portione renunciata expirare. Cumque adeo a tempore existentis conditionis filiae jus illud competat, quod antea masculis competeat; Ei quoque ab illo tempore fructus percepti & percipiendi debeantur necesse est.

§. 33.

Si conditio Pacti Hereditatis renunciatae reservativi existit, successio in hereditate cui renunciatum fuit secundum Nov. 118. vel in capita vel in stirpes fit (x) Si enim conditio Pacti reservativi existit renunciatio pronunquam inita habetur (86.), & filia vel ejus heredes accipiunt illam portionem, quam ipsamet nulla renunciatione unquam facta habitura fuisset (§. 10. §. 23). Quare cum hoc casu heredes vel in capita vel in stirpes successissent (y); evidens est existente conditione Pacti reservativi successionem in hereditate cui renunciatum fuit quoque fieri vel in capita vel in stirpes.

Scholion. Inde in formula renunciationis filiarum Nobilium Franconiae apud Per- Illustr. Dn. de LUDOLPH (z):
was

(u) l. 9. §. 1. ff. de donat. (vv) Reufner l. 1. Consult. 12. n. ult. Gilmann, in Symphoi. supplicat. l. 2. part. 2. tit. 17. vol. 8. in pr.

(x) Dnn. Antecessores V. 1. Conf. 28. n. 304. seqq. & Conf. 21. n. 65.

(y) Struv. in J. R. G. F. l. II. T. 32. §. 1.

(z) De J. F. J. App. p. 169.

was mir dann nach Erbgangs-Recht gebühren wird/daran soll mir durch diesen Verzicht nichts benommen seyn. Pone casum in calce delineatum. Quoniam si Pacto renunciativo non inito, hereditas inter Mævium & Mæviam æquo jure divisa fuisset; igitur post mortem Seji existente conditione eadem divisio instituenda secundum 2 stirpes. Deinde porro sub divisio facienda, ut ad viventes transferantur partes quas schema indicat.

§. 34.

Si existente conditione ultimi masculi prædefunctorum sororum reservatricium liberi soli extant, Constitutioni Imperii de A. 1529. locus non est (a). Etenim in dicta constitutione a CAROLO V. sancitum, ut fratrum, sororumque filii si soli sint in capita non in stirpes succedant (b). Enim vero cum existente conditione heredes filiarum reservatricis eandem portionem petere possint, quam mater nulla renunciatione unquam facta habitura fuisset (§. 23), si autem successio in capita fieret, contingeret ut minus consequerentur; sequitur ut in stirpes succedant; adeoque dictæ constitutioni locus esse nequeat.

Scholion. Pro ratione dictæ constitutionis venditatur quod hereditas inter eos qui pari gradu discrepant pariter æqualiterque distribuenda sit: sed nec hæc existente conditione locum invenit. Quoniam enim existente conditione perinde est, ac si renunciatio nunquam facta fuisset (§. 6); igitur gradus liberorum sororum reservatricium non spectatur, sed ipsarum sororum; atque adeo cum sorores æquale jus habuerint; tres filiarum gr.

D 2

unius

(a) Fromman d. l. p. 358.

(b) Stryck in Tr. de succ. ab intest. Diss. III. c. 1. §. 8, 9.

unius fororis plus petere nequeunt, quam una alterius. Et hunc in modum a Dnn. Cameralibus referente Per-Illustr. Dn. de LUDOLPH majori numero votorum decisio facta: Barbaræ alterius nempe fororis liberos in petitione regressus non plus juris habere, quam habuisset mater a principio.

§. 35.

Existente conditione proximitas succedentium non ab ultimo defuncto, sed ab eo cuius hereditati renunciatum computatur (d). Etenim existente conditione non succeditur ultimo masculo (§. 13), sed ei cuius hereditati renunciatum, perinde acsi nulla unquam renunciatio facta fuisset (§. 6). Quoniam itaque proximitas ab eo computanda est, cui succeditur, cum exinde determinetur num ipsi hic potius quam alius succedat; evidens est quod existente conditione non ab ultimo masculo, sed eo cuius hereditati renunciatum proximitas computari debeat.

§. 36.

Filia existente conditione non accipit portionem, nisi bonorum, quæ deducto ære alieno supersunt (e). Quoniam enim Filia existente conditione nonnisi illam portionem accipit, quam Pacto renunciativo nunquam inito habitura fuisset (§. 10.); dum vero bona non intelliguntur nisi quæ deducto ære alieno supersunt *pervulgata*; nonnisi portionem bonorum, quæ deducto ære alieno supersunt habitura fuisset; igitur nec existente conditione accipit portionem nisi bonorum, quæ deducto ære alieno supersunt.

Scholion.

- (e) T. I. Obf. 32. p. 90. (d) Hertius T. I. Resp. 514. Q. 5. Illustr. Dn. Bæhmerus T. I. Responf. P. II. Resp. 86. n. 32.
 (e) Tubingenses ap. Befold. P. IV. Conf. 171. n. 212, seq. & ap. Schilt, T. II, p. 172. Giessenses ap. Schilt, c. l. p. 206.

Scholion. Equidem Jcti celeberrimi GABR. SCHWEDER, MICHAEL GRASS & F. C. HARPPRECHT (f) in contrariam abeunt sententiam, hoc nixi fundamento: quod masculi sint veri heredes & Domini (§. 9. §. 30). Enimvero inde tantum sequitur, quod æs alienum, quo portio renunciata gravatur, tanquam suum agnoscere; consequenter ex fructibus perceptis usuras quoque solvere teneantur: cum non plures fructus percipere possint, quam quos filia percepisset, si ipsa hereditatem adiisset, filia vero non percepisset, nisi fructus usuris deductis residuos. Minime autem hinc inferri potest, quod æs alienum ex propriis solvere & hoc pacto portionem sibi cessam augmentare teneantur. Quamobrem ubi solutio ex propriis facta, quoad sororem perinde est ac si ipsimet eidem pecuniam credidissent. Quos enim ex prædio ab ære alieno liberato ampliores percipiunt fructus, non alii sunt, quam quos ex sorte sua percepissent, si pecuniam alii credidissent. Ex quo confit reservatricem existente conditione illam pecuniam restituere teneri. Et cum reservatrix quando ad portionem renunciata ipsi iterum regressus patet, portio ære alieno adhuc gravata, quo erat morte parentum, contenta esse deberet; nec alia ipsi restituenda venit, quam qualem fratribus cessit. Quo dicta facilius intelligantur exemplo ea illustrari, consultum duco. Sit prædium 50000. floren. quod filia fratribus cedit, sed gravatum 2000. floren. Tum dici nequit, quod cedat fratribus 50000. floren. cedit enim 48000. Ad portionem igitur, quam fratribus ceslerat, reditura quod suum est accipit, si 48000. ipsi restituuntur; consequenter si prædium accipit bis mille florenis gravatum. Ipsius

D 3

vero

(f) Apud Harpprecht, de Success. Tr. VII. Resp. 7. p. 360, seqq.

vero non interest, num æ alienum, quo prædium gravatur pertineat ad heredes fratrum, an ad alium quemcumque extraneum. Quod porro urgent, fratres interea fructus percipere (§. 31), quos gratis ipsis a filia concessos fuisse præsumi non possit, naturæ Pacti reservativi repugnat: utpote vi cujus fructus tanquam sibi proprios acquirunt in conservationem stemmatis sui, ut adeo perinde sit, five ex propriis five ex fructibus perceptis æ alienum solvant (conf. Schol. §. cit.). Omne jus hic nascitur ex Pacto, ex quo adeo definiendum quid conveniat, nec ad rationes extrinsecas recurrendum ut æquitatis norma obtineatur: quodsi enim hoc admittere voveris, nulla amplius erit juris certitudo & nunquam terminandis disceptationibus involvuntur, quæ per naturam Pacti obvia patent.

§. 37.

Filia non tenetur de ære alieno fratrum, si portionem suam hereditariam repetit (g). Neque enim succedit fratribus, sed portionem ex hereditate Patris sibi debitam tantummodo repetit (§. 13). Quare cum heres tantummodo teneatur de ære alieno defuncti in cujus bona succedit, utpote defunctum quod jura & onera repræsentans; filia vel ejus heredes non tenentur de ære alieno fratrum.

§. 38.

Quodsi ergo alia debita contraxerit is, cujus bonis renunciatum, alia ultimus masculus; existente conditione debita illius separanda sunt a debitis hujus, & illa pro rata solvit filia, hæc vero heredes ultimi masculi soli solvere tenentur (h).

Scholion-

(g) Befold c. 1.

(h) Coccejus in cit. Dissert. §. 69.

Scholion. Pone Mevium, qui duos reliquit filios & filiam renunciatricem æs alienum habere 2000. aureorum, ultimum vero masculum extinctum præter debitum patris ipsum adhuc debere 4000. Cum hic filia accipiat tertiam hereditatis paternæ partem, ipsa quoque solvere tenetur tantummodo 666 $\frac{2}{3}$. aur. heredes vero ultimi masculi solvunt debita ipsius una cum residuo debitorum parentis 1333 $\frac{1}{3}$. aureorum. Quomodo existente conditione demum post mortem filia reservatricis æs alienum, quo hereditas renunciata gravabatur sit dividendum, ex schemate sub calcem adjecto clarissime quoque perspicitur: solvit enim unusquisque heredum æs alienum pro rata, tantam nempe ejus partem quanta pars hereditatis renunciatae ad ipsum devolvitur.

§. 39.

Si conditio Pacti reservativi existit, filia non accipit portionem hereditariam, nisi deductis conferendis (i). Quoniam enim existente conditione pactum renunciativum pro nunquam inito habendum (§. 6); Filia portionem suam a primo momento decessus parentum accipere videtur. Tum vero eandem acceptura non fuisset nisi deductis conferendis (k). Ergo nec existente conditione portionem hereditariam accipit, nisi deductis conferendis.

Scholion. Sic Filiae admittere tenentur, ut in hereditatis divisione, quæ eo modo suscipitur, acsi nulla unquam facta fuisset renunciatio, dos & alia impensæ propter nuptiasillarum facta (die Außfertigungen) tanquam appendices dotis, ut

(i) Frommann. c. l. §. 67. add. Heeser de Acquæst. conjug. n. 180. Giesenfes ap. Schilt. T. II. p. 218.

(k) Tot. tit. ff. & C. de Collat. bon. & de dot. Collat.

ut eas vocat UFFENBACH (l) detrahantur. Atque hoc nunquam in formulis renunciationum expressis verbis continetur, quemadmodum videre est in Formula Stirensi apud Per-
Illustr. Dn. de LUDOLPH (m).

§. 40.

Si conditio Pacti reservativi existit, dos & portio hereditaria a Filia nondum dotata simul peti non possunt (n). Et enim si dotem accepisset, eandem conferre teneretur, si existente conditione hereditariam portionem peteret (§. 39); adeoque heredes ultimi masculi ipsi tantummodo redderent complementum dotis ad portionem hereditariam; consequenter ubi dotem nondum accepit, & integra portio hereditaria ipsi traditur, dos revera eidem inest. Non igitur portionem hereditariam & dotem simul petere potest.

§. 41.

Si conditio Pacti reservativi existit, filiae pro rata tenentur de meliorationibus a possessoribus honorum paternorum factis (o). Ultimo enim masculo mortuo nil amplius filiabus ejusve heredibus ex bonis paternis debetur, quam quod accepissent, si nunquam renunciassent (§. 10). Quare cum accepissent bona paterna absque meliorationibus, factae meliorationes ipsis non debentur; atque sic pro rata partis suae de iisdem tenentur. Idem ostenditur per indirectum. Pone filias vel ipsarum heredes non refundere impensas in meliorationes factas

(l) In Tr. de Jud. Aul. & annex. Relat. & correlat. f. 78. Quæst. 5. add Perez ad Tit. C. de collat. n. 11. 15. 16.

(m) In Tr. de f. f. J. Ap. il. p. 172.

(n) Harpprecht Vol. Nov. p. 801. n. 77. seqq. Donauer in Resp. 43. n. 17.

(o) Befold. Thef. Pr. voce Besserung. Giesensens c. l. p. 208.

factas. Quoniam ipsis non debentur bona nisi absque melioratione (§. 10.); locupletiores fiunt, in quantum bona meliora facta; & nisi impensa a defuncto in meliorationes factæ heredibus ultimi masculi restituantur, cum damno eorundem locupletabuntur. Quare cum iniquum sit aliquem alterius damno locupletari; nec sine refusione impensarum meliorationis portionem ex hereditate paterna accipere possunt.

Scholion. Pater id denuo ex Schemate inferius adjecto: juxta quod v. gr. Julia & Seja partem decimam sextam, Carfania octavam & ita porro ferre tenentur.

§. 42.

Cum filia eam ob causam meliorationes restituere teneantur, quoniam ipsis non debentur (§. 41.); Jure petendi meliorationes ad successores ejus qui fecit continuo devoluto, nil refert utrum meliorationes ab ultimo possessore, an ab ejus. Antecessoribus, vel a tertio contemplatione possessoris factæ sint (p).

Scholion. Sic si in Schemate adjecto Titius fecit meliorationes, jus petendi quod habet transfert ad Sempronium, Sempronius rursus ad Sejum, Sejus tandem ad Juliam. Quæ tamen cum decimam sextam hereditatis partem accipiat, eandem quoque partem meliorationum repetere nequit.

§. 43.

Si meliorationes ex instrumento quarentigionato probari possunt; possessoribus bonorum jus retentionis competit (q). Quoniam enim filia pro rata debent meliorationes factas (41), eademque ex instrumento quarentigionato in continenti probari possunt quales & quantæ sint (r); igitur debita liquida constituunt. Quare cum toties quoties debitum liquidum,

E

jus

(p) Donauer c. l. n. 23. (q) Giessenses c. l. p. 208. Donauer c. l. n. 24.

(r) Berger in Oecon. Jur. p. 1163, n. 11, conf. Lyncker cent. 15.

Dec. 1469.

ius retentionis locum habeat (s); locus quoque eidem erit, si ex instrumento quarentigionato meliorationes probari possunt.

§. 44.

Si meliorationes illiquidæ fuerint, possessor possessionem erga cautionem relinquere & processum liquidationis suscipere tenetur. (t). Etenim in illiquidis locum non habet ius retentionis (u). Ergo nec eodem gaudent ultimi masculi heredes, si meliorationes fuerint illiquidæ. Necessè igitur est, ut possessionem relinquunt. Enimvero quoniam ipsi ius retentionis competeret, si meliorationes essent liquidæ (§. 43), quamvis vero illiquidæ sint non minus tamen probabile est, quod factæ fuerint, quam quod non fuerint factæ; ideo adhuc securitate opus, donec certæ fiunt: ne cessa possessione periclitetur ius cedentis. Opus igitur est cautione.

Ne vero possessionem accipiens temere cavere cogatur, ut & a cautione quam præstitit rursus liberetur, atque priori possessori satisfiat; hic processum liquidationis suscipere tenetur.

§. 45.

Bona renunciata a masculis pendente conditione irrevocabiliter alienari non possunt (vv). Etenim masculis pendente conditione in bonis renunciatis tantum revocabile Dominium competit (§. 30). Unde cum in translatione Domini alienatio consistat, & nemo plus juris in alterum transferre possit, quam sibi competit *pervulgata*; nec irrevocabiliter bona renunciata a masculis alienari possunt.

Idem per indirectum sic patet: Pone bona renunciata irrevocabiliter a masculis alienari posse; evidens est quod filia existens

(s) Berger c. 1, p. 883. not. 9. C. D. Heineccius in H. P. 111, §. 216. (t) Donauer c. 1, n. 26. (u) Mevius P. 2. Dec. 15. (vv) Tubingenses apud Besoldum Confil. 171. n. 146. Nicol. Reufnerus l. 1. Conf. 12, n. 60. seqq. Conf. 13. n. 14, 83.

existente conditione ad illa bona regressus non pateat. Quare cum id expediti juris sit, nisi Pactum hereditatis renunciatae reservativum elusorium reddatur (§. 20); collectu facile est bona renunciata pendente conditione a masculis irrevocabiliter alienari non posse.

§. 46.

Si a masculis pendente conditione bona renunciata oppignorata eadem existente pignus resolvitur (x). Quoniam enim bona renunciata a masculis irrevocabiliter alienari non possunt (§. 45), eatenus vero bona oppignorari possunt, quatenus sunt alienabilia: cum ex oppignoratione sequi possit alienatio; nec irrevocabiliter bona renunciata a masculis oppignorari possunt. Quare cum existente conditione bona renunciata a masculis ad filias revocentur (§. 10), & in vulgus notum sit resolutio jure dantis resolvi jus accipientis; pignus a masculis constitutum existente conditione resolvi in aprico positum est.

Idem per indirectum hoc modo claret: Pone pignus constitutum existente conditione non resolvi; prono alveo inde sequitur, ut filia, si existente conditione ad bona renunciata regredi velit, pignus redimere & æs alienum masculorum solvere teneatur. Enimvero filia existente conditione de illorum ære alieno non tenetur. (§. 37). Ergo pignus constitutum existente conditione resolvatur necesse est.

§. 47.

Ultimus masculus de bonis renunciatis valide testari non potest (y). Quoniam enim bona renunciata irrevocabiliter aliena-

E 2

(x) Tubingenfes ap. Harpprecht. Tr. VII, Resp. VIII, per tot, & ap. Befold. d. Conf. 171. n. 241.

(y) Domini Antecc. V. I. C. 20. n. 42. seq. c. 21. n. 26, 29, 31. Tubingenfes ap. Befold. C. 171. n. 144. C. 243 n. 33. iidem ap. Giphanium Conf. X. in Tr. Schilteri p. 268. Autor Confil. Gallii Part. 1. C. 15. n. 23. seqq. Ingolstadtenses ap. Giphani. p. 88. Giphanius p. 53, Etcd

alienare nequit (§. 45), testamenti factio vero non est nisi alienatio ultima voluntate facta (z), prætereaque post mortem ultimi masculi bona renunciata ad filias reservatrices revocantur (§. 10); consequens est, ut hic valide de iisdem testari nequeat.

Scholion. Atque hæc vis est verborum: *Alsden* solle mir dieser Verzicht an meiner Erbgerichtigkeit keinen Schaden noch Nachtheil gebühren / sondern ich nach Aufseweiß der Rechten in allweg admittiret und zugelassen werden (Schol. §. 9). sive alsden soll was ich jetzt aus Händen gelassen mir und meinen Erben ohne männliches Hinderniß gebühren (Schol. §. 23). Hicce enim Reservatrices significant, regressui impedimento esse non debere, quod pendente conditione bona renunciata tam inter vivos quam ultima voluntate alienata vel oppignorata fuerint.

§. 48.

Si ab ultimo masculo de bonis renunciatis in præjudicium filiarum reservatricium dispositum fuerit, hicc vel utile interdictum quorum bonorum, vel hereditatis petitio, vel rei vindicatio competit (a). Si enim ultimus masculus ultima voluntate de bonis renunciatis disposuit; heres scriptus heredem se contendit, quamvis heres non sit (§. 47); atque adeo bona renunciata pro herede detinet. Vnde cum filia reservatrix existente conditione heres civilis sit (§. 10. §. 6.); civili heredi vero contra eum qui pro herede detinet, ad rerum hereditarium possessionem adipiscendam, utile interdictum quorum bonorum competit (b); filia reservatrici idem quoque competit necesse est, si bonorum renunciatorum possessionem adipisci velit.

Si

53. Ertel Obs. Equestr. P. I. O. 47. per tot. Coccejus T. I. Resp. P. 766. n. 188. (z) Conf. Stryck. de succ. ab Intest. D. 8. c. 10. §. 95.

(a) Domini Antecc. V. 1. C. 20. n. 76. seqq. Hermann Ant, Maria de Chlingensperg T. I. Conf. C. 24. Stryck c. 1.

(b) Illustr. Dn. Boehmer de Act. S. II. C. III. §. 4.

Si vero heres scriptus in possessionem bonorum missus vel in ea defensus, veluti eo in casu quo in forma Testamenti nihil desideratur vi l. fin. C. de Edict. Adrian. toll.; nihilominus tantum pro herede possidet, cum existente conditione filia heres sit (§. 10); adeoque nil superest, quam ut filia contra illum agat, ut ipsa declaretur heres, sibi que bona renunciata restituantur. Unde cum hereditatis petitione agatur contra eum qui pro herede possidet, ad hoc, ut actor heres declaretur eidemque hereditas vel pars ejusdem restituatur (c); evidens est, quod hereditatis petitio hoc in casu reservatrici competat.

Denique si titulo singulari, e. gr. donationis, emtionis bona renunciata ab ultimo masculino in aliquem translata sunt, nec interdictum quorum bonorum, nec hereditatis petitio contra hunc tanquam contradictorem, qui jus hereditarium actrici se heredem asserenti non negat, datur (d); sed cum is qui rem hereditariam ex titulo singulari possidet, rei vindicatione ab herede compellendus sit (e); filia quoque tanquam heredi (§. 10), contra eum qui bona renunciata ex titulo singulari possidet, rei vindicatio competere debet.

§. 49.

Interdictum quorum bonorum non nisi in loco ubi bona renunciata sita, hereditatis vero petitio & reivindicatio etiam in loco domicilii ad restitutionem conveniendorum a filia reservatrice institui possunt (f). Etenim interdictum quorum bonorum causam possessionis bonorum nempe renunciatorum respicit (§. 48). Jam vero interdicta quae causam possessionis respiciunt, institui nequeunt quam in foro rei sitae, ob deficientem alias paratam executionem (g). Ergo etiam a filia reservatrice

Et 3

inter-

(c) Idem c. l. §. XVI (d) idem c. l. §. 3. §. 16. (e) idem c. l. §. 16. & n. 9. (f) Domini Antec. V. 1. C. 20. n. 81, (g) Böhmer c. l. S. II: c. 4. §. 12. not. u. collat §. 1.

interdictum quorum bonorum institui nequit, nisi coram iudice illius loci ubi bona renunciata sita. Sed hereditatis petitio & reivindicatio sunt actiones reales, utpote quæ ex jure in re oriuntur. Unde cum Actori electio competat an eas in loco domicilii an vero in loco rei sitæ instituere velit (*b*); filia reservatrici electio quoque competit, an in loco ubi bona renunciata sita, an in loco domicilii eorum, qui bona renunciata detinent, hereditatis petitionem vel reivindicacionem contra ipsos instituere velit.

§. 50.

Si ipsa reservatrix heres ab ultimo defuncto agnato heres instituta est & cum beneficio inventarii hereditatem hanc adit, portio renunciata ad inventarium non pertinet (i). Et enim filia existente conditione portionem renunciatam ex eo fundamento persequi nequit, quasi ultimo defuncto agnato esset successura (§. 12). Quare cum inventarium, utpote descriptio legitima rerum hereditariarum, non conficiatur nisi de bonis quæ sunt illius, cui succeditur (*k*); consequens est, ut portio renunciata ad inventarium non pertineat.

Idem etiam hoc modo ostenditur: quando quis cum beneficio inventarii hereditatem adit, inventarium eo fine conficitur, ut constet, quousque creditoribus defuncti teneatur heres, ne scilicet ultra vires hereditatis æs alienum defuncti exsolvere teneatur (*l*). Enimvero cum filia reservatrix non teneatur de ære alieno ultimi masculi (§. 37); nec obligatur ad satisfaciendum creditoribus ex portione renunciata; adeoque nec ea ad inventarium pertinet.

§. 51.

Filia reservatrix ab iis in quorum gratiam renunciavit sufficiens

(*b*) Brunnem. ad l. ult. C. ubi in rem actio exerc. deb. n. 14. seqq.
 (*i*) Frommann, c. 1. §. 360. (*k*) Illustr. Dn. Heineccius in Pand. P. V. §. 72. (*l*) Idem l. c.

ficientem cautionem exigere potest (m). Etenim Filia reservatrici existente conditione portio renunciata debetur (§. 10). Quoniam vero facile fieri posset ut illam alienatam (§. 44. 46) actionibus competentibus (§. 48), consequi non posset, si periisset & possessores solvendo esse desiissent; ne hoc fiat sibi prospicere potest. Unde cum dubio procul sufficiente cautione de portione renunciata existente conditione restituenda secura reddatur; evidens est, filiam reservatricem sufficientem cautionem ab iis in quorum gratiam renunciat, exigere posse.

§. 52.

Cum itaque *Reservatrix* ob id sufficientem cautionem exigere possit, ut in tuto sit se portionem renunciatam existente conditione consecuturam (§. 51); licet tempore renunciationis istam non exegerit, nihilominus tamen post factam jam renunciationem, si consultum sibi visum fuerit, eandem exigere potest (n).

§. 53.

Filia reservatrix ab iis, in quorum gratiam renunciat, inventarii confirmationem, & ejus aliorumque documentorum conditionem existente ab iis ad quos hereditas renunciata devoluta petere potest (o). Etenim existente conditione Filia reservatrici bona renunciata restituenda sunt (§. 10), adeo ut illa alienata vel oppignorata revocare queat (§. 48), sed & ipsa tenetur pro rata de are alieno parentum (§. 36), ut & de sumptibus meliorationum (§. 41.) Liquido igitur constare debet, quam & qualia a parentibus ipsius bona relicta, quove are alieno fuerint gravata, maxime si post longum temporis tractum stemma masculinum extinguatur. Quod cum non pateat nisi per inventarium; aliaque docu-

men-

(m) Tubingenses ap. Harpprecht Tr. VII, R. 8. n. 10. Kellenbenz Q. 23, n. 16. seqq. Knipschilt. c. I. p. 319. 321. Stryck c. I. p. 813.

(n) Tubingenses ap. Resold. C. 22. n. II. (o) Kellenbenz Q. 23. n. 25. Ertel c. I. T. II. p. 80. & 100.

menta; utique Filia reservatrix ab iis in quorum gratiam renunciat, inventarii confectionem, ejusve aliorumque documentorum tanquam communium (p) editionem existente conditione ab iis ad quos hereditas renunciata devoluta, petere potest. §. 54.

Quoniam adeo inventarii confectio unice in filiae reservatricis emolumentum fit (§. 53); ipsa quoque onus cum illa connexum unice ferat; consequenter sumtus impendendos unice suppeditet necesse est (q). §. 55.

Si inventarium non fuit confectum, aliaque documenta deficiunt, heredes ultimi masculi tenentur ad specificationem credulitatis juramento obsequendam edendam (r). Si enim nullum inventarium confectum, deficiuntque alia documenta; quanta & qualis portio renunciata fuerit, probari a petentibus nequit. Quamobrem alio modo quod restituendum determinari non potest, quam edita specificatione jurata. Quoniam tamen fieri potest, ut nec ipsi heredes ultimi masculi certo sciant, quam portio illa fuerit, de veritate jurare non debent sed de credulitate, quod scilicet non credant plus fuisse in portione renunciata.

Scholion. Atque sic in vanum abeunt molimina HUSMANNI (s) Pactum reservativum argumento ab impossibilitate liquidationis & separationis bonorum desumpto, impugnantis. Quoniam enim reservatrix confectionem & editionem inventarii (§. 53), juratamque specificationem (§. præl. petere potest; ne hac in parte aliquando difficultas oriatur, præcaveri potest: si vero eveniret, non vitio Pacti sed culpæ Filiae reservatricis improvidæ natales suos deberet.

(p) l. 7. C. de Edend.

(q) Kellenbenz c. l. n. 26.

(r) Frommann. c. l. th. 70.

(s) c. l.

F I N I S.

Marburg, Dr. SS., 1731-35

ULB Halle
005 359 929

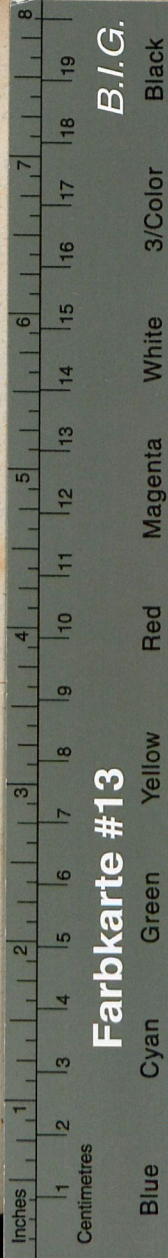
3

1018

B.I.G.

Farbkarte #13

ATIO JURIDICA,
DE

XXX.

21

1734,42

CTO NOBILIS DITATIS

Æ RESERVATIVO.

QUAM
CULTATIS JURIDICÆ

RO LOCO

ADEMIÆ PROCERUM EXAMINI
SMITTIT

CVS CRAMERVS

D. ET PROF. JUR. ORD.

PONDENTE

NE TRAPP,

GA WETTERAVO.

TEMB. ANNI MDCCXXXIV.

GI CATTORUM,

RI MÜLLERI, ACAD. TYPOGR. ET BIBL.

